

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 12 maja 2017 r.  
skargi Uniwersytetu (...) z siedzibą w Ł.  
o stwierdzenie niezgodności z prawem  
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.  
z dnia 30 października 2014r., sygn. akt III Ca (...), wydanego  
w sprawie z wniosku Uniwersytetu (...) z siedzibą w Ł.  
przy uczestnictwie Spółdzielni Inwalidów N. z siedzibą w K.  
oraz "I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.  
o złożenie świadczenia do depozytu sądowego,

**1) odrzuca skargę,**

**2) oddala wniosek uczestników i ustala, że wnioskodawca  
oraz uczestnicy ponoszą koszty postępowania wywołanego  
wniesieniem skargi związane ze swoim udziałem w sprawie.**

### UZASADNIENIE

Wnioskodawca - Uniwersytet (...) wystąpił ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 30 października 2014 r. Wnioskodawca zarzucił, że do wydania tego orzeczenia doszło z naruszeniem art. 467 pkt 4 k.c. przez jego błędną wykładnię.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem w części określającej jej istotę (jej treść) powinna zawierać „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” - art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c. Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie - w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia - jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien, zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje żaden środek prawny, przy pomocy, którego mogłoby nastąpić jego wzruszenie.

Zaznaczenia wymaga również, że zgodnie z 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi, więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wywodu dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić.

Zawarta w skardze wnioskodawcy argumentacja, która ogranicza się w zasadzie do złożenia oświadczenia w tej kwestii nie może być uznane za prawidłowe - wystarczające wypełnienie obowiązku nałożonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c.

Innym niezbędnym elementem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przewidzianym w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. jest uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Wymóg ten obliuguje skarżącego do złożenia oświadczenia, że szkoda już wystąpiła, jak również do wskazania jej rodzaju i rozmiaru.

Należy wyraźnie podkreślić, że nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. odwołanie się do szkody hipotetycznej, a nawet obiektywnie pewnej, ale takiej, która jeszcze nie wystąpiła. W postanowieniu z dnia 10 grudnia 2010 r., III CNP 48/10 (IC 2011, nr 10, s. 51), Sąd Najwyższy przyjął, że szkodą majątkową w rozumieniu przepisów o skardze jest każdy uszczerbek w majątku poszkodowanego, musi on mieć jednak charakter rzeczywisty, a

nie hipotetyczny, spodziewany lub „odłożony” w czasie. Wskazanie przez wnioskodawcę w skardze jedynie potencjalnego źródła szkody nie może być uznane za prawidłowe wypełnienie obowiązku nałożonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarga dotknięta wskazanymi brakami podlega odrzuceniu *a limine* - art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz art. 424<sup>12</sup> k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

aj